

မူပိုင်ခွင့်ဆိ

ဒီရိုက်တာ 2009

အခန်း(၁)

ဒါရိုက်တာဆုံမှတ်က ဒီနေ့ရိုက်မည့် schedule တွေကို
ရှုတင်မန်နေဂျာဆီမှ လှမ်းတောင်း သည်။ ရှုတင်မန်နေဂျာကို ဘဏ္ဍာရေး
ဆုံးမှတ်မျက်နှာကို မဝံ့မရဲကြည့်ရင်း

‘ဆရာ ... ဒီနေ့ schedule ထဲမှာ မီယံပါတယ်’

‘ဘာ..သူ့ကို ငါမရိုက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောထားပြီးသား၊
ဘယ်လိုလုပ်ပါလိမ့်ကွ’

‘သူဌေးက ထည့်ခိုင်းလို့ ဇာတ်ညွှန်းဆရာက ထည့်ပေးထားတာ’

‘ဟာကွာ.. သူမှ မလုပ်နိုင်တာ၊ ဘယ်လိုသင်သင် တတ်မှ မတတ်တာ၊
သူ့မှာ ပါရမီမပါဘူး။ ဒါတွေပြောလည်း နားလည်မှာမဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟူး’ကနဲ လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ရင်း စိတ်ဖြေကြည့်သည်။
သူနဖူးကြောတွေက တင်းလာသည်။ သေချာပါသည်။ ဒီနေ့ရှုတင်မှာ သူ့စိတ်တွေ
အာရုံဝင်စားတော့မည်မဟုတ်။ အနု ပညာမာနတွေက သူ့သွေးတွေထဲမှာ
ပျော်ဝင်နေပြီးသား။

‘ခက်တယ်ကွာ.. ဘဏ္ဍာရေး မင်းပဲ ပြောကြည့်၊ ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ၊
သရုပ်ဆောင်ဆိုတာ ရုပ်လှရုံနဲ့ မရဘူး။ အဲဒီ မီယံဆိုတာ ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး
တိုက်ပေါင်းစုံကို ဝင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဆရာပေါင်းလည်း စုံနေပြီ။ ဖြစ်မှမဖြစ်လာတာ၊
သင်ပေးရင်လည်း ပမာမခန့်နဲ့တဲ့၊ နာမည်မကြီးခင် နာမည်ပျက်က
အရင်ထွက်နေတာ ငါစိတ်အကုန်ဆုံးပဲ’

‘ဒီတစ်ကားတော့ သည်းခံလိုက်ပါ ဆရာရယ်.. သူဌေးက ဒီနေ့
သူရှုတင်ကို လာခဲ့မယ်လို့ ပြောတယ်’

ဆုံမှတ်က schedule တွေယူကြည့်ပြီး မျက်နှာက

ပျက်သထက်ပျက်လာသည်။

‘တောက်’တစ်ချက်ကို ခံပြင်းစွာ ခေါက်သည်။

‘ဘာလဲကွာ... ဘာတွေလဲ၊ သူက Main actor လား၊ ငါ့ကို ဘာလို့ကြိုမပြောတာလဲ၊ တော်ရုံ supporting ဆိုလက်ခံပေးလို့ရသေးတယ်.. တော်ပြီကွာ၊ ဒီနေ့ ရှုတင်ဖျက်လိုက်တော့’

‘အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ဒီနေ့ တည်ထားတာ လူတွေအများကြီးပါတယ်လေ၊ ဆရာ ဖျက်လိုက်ရင် daily တွေ ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာပေါ့။ night scene အတွက် dancer တွေ လည်း ငှားပြီးပြီ။ သီချင်းတောင် ကျွန်တော်ဝယ်ထားပြီးပြီ ဆရာရယ်၊ ဒီနေ့တော့ စိတ်လျှော့ပြီး ရိုက်ပေးပါဗျာ’

‘ငါ ငွေအတွက် အလုပ်မလုပ်တတ်ဘူး ဘဏ္ဍား၊ ငါ့ရင်ဘတ်ထဲကလာတဲ့အတိုင်း ငါ လုပ် တယ်။ သူ့ကို ငါယုံကြည်ချက်မရှိတဲ့အတွက် မရိုက်နိုင်ဘူး’

ဘဏ္ဍား ဦးနှောက်စားရသည်။ ဆုံမှတ်အကြောင်းကို သူအသိဆုံး။ အလုပ်တစ်ခုကို အာရုံ စူးစိုက်ပြီး သေချာအောင်လုပ်သည်။ သူ့ကိုသွားပြီး တွန်းအားပေးလို့မရ။ တချို့ကားတွေဆို ရိုက်ပြီး နှစ်ချို့ချင် ချို့သွားသည်။ သီချင်းတွေကို စိတ်တိုင်းကျထည့်နေလို့ ကြာသွားတတ်သည်။

ခက်တာက နယ်သမားတွေ၊ ရန်ကုန်က ခွေငှားဆိုင်တွေက သူ့ကိုပဲတောင်းဆိုကြသည်။

သူရိုက်လိုက်တဲ့ကားတိုင်း ပေါက်သည်။ နယ်ရော ရန်ကုန်ပါ လက်ခံကြသည်။ ဥပမာ တင်စားရလျှင် ရွှံ့ကိုင်ရင် ရွှေဖြစ်တယ်ပေါ့။

ဆုံမှတ်အစာမကျေဖြစ်ပြီး ပေါက်ကွဲနေချိန်တွင် မီယံရောက်လာသည်။

Latest Model ကားအကောင်းစားကြီးနှင့်

နောက်လိုက်တွေတစ်လှေကြီးကိုခေါ်ချလာသည်။

ဟေးလားဝါးလားဖြင့် အော်ဟစ်ဆူညံနေပြီး သူ့ကို ရှိလေသည်ဟုပင်
မထင်။

ဒါရိုက်တာဆိုတာ King of the set ဆို။ ပိုပြီး ခံပြင်းလာသည်။ Producer
အားကိုးနှင့် သူ လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရသည်ဆိုပြီး မာန်တက်နေတဲ့မိန်းမ။

‘ကိုဘဂျား၊ ဒီခဏလာခဲ့ဦး’

ခေါ်သံက ရင့်လိုက်တာ။

‘ဘာလဲ မဒီယံ’

‘ကျွန်မ ဘာမှမစားခဲ့ရလို့ ဆာလာမီတစ်ပွဲနဲ့ Milk Shake တစ်ခွက်
သွားဝယ်ပေးစမ်းပါ’

လေသံကိုက အထက်စီးက ဇာတ်ပို့သရုပ်ဆောင်အေးအေးလှိုင်က
ဆုံမှတ်အနား ကပ်လာ ပြီး

‘ဆရာကိုကို.... ဒါ Ruby အုပ်စုက ကောင်မလေး မဟုတ်လား’

‘ငါ မသိဘူး’

‘ဆရာကိုကိုက ခေတ်နောက်ကျနေပြီနော်.. သူ့အဖေက Ruby ဆိုပြီး
စိန်ဆိုင်တွေ အများ ကြီးဖွင့်ထားတာ... ထောချက်ကတော့ အံ့မခန်းပဲဆရာ’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ သွား ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်’

အေးအေးလှိုင်မျက်နှာလေး ငယ်သွားသည်။

‘ဆရာမှ မရိုက်သေးတာ၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲလို့’

‘ငါက Producer ကို စောင့်နေတာ ပြောစရာရှိလို့၊ အလုပ်လည်း

စပ်စုမနေနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ် သွား ထိုင်နေ’

‘သူများက အားနေလို့ စပ်စုမိတာကို ဆရာကိုကိုကလည်း ဒါ ချည်းပဲ’

သိပ်မကြာသောအချိန်တွင် Producer ၏ Cygnus ကားကြီး
ထိုးရပ်လာသည်။ ရှုတင် မန်နေဂျာကိုဘဂျားက ပြေးပြီး သတင်းပို့ခဲ့သည်။

‘ဆရာရေ.. အခြေအနေက တော်တော်တင်းမာနေတာဗျ၊ ခုထိ
မရိုက်နိုင်ဘူးလို့ ကြွေးကြော်နေတုန်းပဲ’

‘မင်း မပြောနဲ့.. ငါပြောမယ်၊ အခန်းထဲကို လွှတ်လိုက်’

ခေါင်းမာလွန်းသော ဒါရိုက်တာနှင့် လုပ်ချင်ရာဇွတ်လုပ်တတ်သော
ပရိဂျူဆာတို့ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်နေကြမလဲ မသိပါ။

အေးမြသော လေ၊ မွှေးပျံ့သော Air Freshener ရဲ့ ရနံ့က အခန်းထဲရှိ
လူသားသုံးဦးကို အထူးသဖြင့် သူတို့ရဲ့စိတ်တွေကို ဘယ်လိုမှ control
လုပ်နိုင်စွမ်းမရှိပါ။ တင်းမာမှုအခြေအနေတွေ က အဆိုးဘက်ကိုသာ
ဦးတည်လို့နေသည်။

‘ဒီမှာဆုံမှတ်.. မင်းက ငါမွေးလို့လူဖြစ်လာတာပါကွ၊ တစ်သွေး.. တစ်သံ..
တစ်မိန့်...လို့ပဲ ဆိုဆို ငါ့စကားဟာအတည်ပဲ၊ ဒီကုမ္ပဏီအတွက်တော့
ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ အခရာမို့ ငါ ရွေးထားတဲ့ ‘မီယံ’ကိုပဲ ပွဲထုတ်မယ်၊ အဲဒီ အတွက်
လိုအပ်တဲ့ဇာတ်တွေ မင်း စုထားတော့၊ သူနဲ့လိုက်မယ့် ဇာတ် တွေကို အခုကတည်းက
မင်း ရွေးထား၊ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ကုန်ကုန်.. အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်
လုပ်ပေးပေတော့၊ ကဲ..ဘာပြောစရာ ကျန်သေးလဲ’

‘ကျွန်တော်ပြောမှာက တကယ်လို့ အန်ကယ်သူ့ကို ထည့်ရိုက်ရင်
မျှော်လင့်ချက်က ၂၀% ပဲ။ ကျွန်တော် ထပ်ပြောမယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ
Feel မလာဘူး’

‘အားလုံး confirm ဖြစ်ပြီးသား ဆုံမှတ်။ အခုမှ

လူအပြောင်းအလဲလုပ်ရင် ငါ ဘာဖြစ်သွား မလဲ၊ Lucky Mountain ဆိုတဲ့ ငါ့ကုမ္ပဏီ ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ ဆိုခဲ့စေ.. မြစေတဲ့ကွ၊ ငါ လူကြီး၊ ငါ့ စကား ငါတည်ရမည်’

‘အန်ကယ်..ကျွန်တော် ပြောနေတာကလည်း Lucky Mountain

အတွက်ပဲ၊ မှန်တယ်။ အန်ကယ်ကျေးဇူးကြောင့်

ဒါရိုက်တာဆုံမှတ်ဆိုတာဖြစ်လာတယ်။ ပရိသတ်တွေက အသိအမှတ်ပြု လို့ ကျွန်တော်နေရာတစ်ခု အခိုင်အမာရလာခဲ့တယ်။ အဲဒီ အပေါ်မှာ ကျွန်တော် သစ္စာသိရမယ် အန်ကယ်.. ပိုက်ဆံရရင် ပြီးရောဆိုပြီး အရည်အချင်းမရှိတဲ့လူဆီမှာ ကျွန်တော့်အချိန်တွေကို ကျဆုံးစေရမှာလား၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့ အန်ကယ်ကုမ္ပဏီအတွက် နာမည်တစ်လုံးကို သိက္ခာရှိရှိ ထိန်းထားစေချင်တယ်။ ဒါ ကျွန်တော့်ဆန္ဒပဲ’

‘မင်း.. ငါ့ကိုနည်းနည်းလောက် နားလည်ပေးလို့မရဘူးလားကွာ။ ငါ့မှာ မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းလေးတွေရှိနေတော့ ငြင်းရခက်နေလို့ပါ ဆုံမှတ်ရာ၊ ငါ့နေရာမှာမင်း ဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်မှာပါပဲ’

တစ်ချိန်လုံး စကားတစ်ခွန်းမှဝင်မပြောဘဲ

ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဖြစ်နေခဲ့သော လေးနက်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဆုံမှတ်၏ ပခုံးကို ဖက်ကာ

‘သူငယ်ချင်း မင်းစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေပြီ။ ဒါရိုက်တာဆိုတာ

သူ့စိတ်တွေက အရမ်းကို clear ဖြစ်နေမှကွ၊ မဟုတ်ရင် မင်းရဲ့ရိုက်ချက်တွေက အပြင်းစားဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ quality ကို မင်းဆက်ထိန်းရဦးမယ်လေ။ စိတ်ကိုလျှော့ပြီး ပေါ့ပေါ့လေးပဲ ထားလိုက်ပါကွာ’

‘ကောင်းပြီလေ၊ မီယံဆီက ကျွန်တော်အစွမ်းကုန်ညှစ်ထုတ်ပြမယ်။

သူ့အစွမ်းအစ ဘယ်လောက်ထွက်မလဲဆိုတာ အန်ကယ်တစ်နေကုန်

ထိုင်ကြည့်လိုက်’

လေးနက်မှာ အဖေနှင့်သူငယ်ချင်းကြားတွင် နေရခက်လာသည်။

သူ့သူငယ်ချင်းအကြောင်း ကို လေးနက်အသိဆုံး။ ဒီကောင်က လူဖြောင့်စိတ်တို။
ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာဆိုတာ စိုးစဉ်းမျှ တတ်ကျွမ်းသူမဟုတ်။ ဒါလုပ်မယ်ဆို
လုပ်ရမှ၊ ပြောမယ်ဆို ပြောရမှ။

xxx

အခန်း(၂)

‘ဆုံမှတ်’ဆိုသော ကောင်ကလေးတစ်ယောက်သည် ဒီလိုနေရာတစ်ခုကို ရဖို့အတွက် နယ်မြို့ကလေးတစ်မြို့ကနေ စွန့်စားပြီး ထွက်လာခဲ့ရသည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်က သူ ခင်တွယ်သံယောဇဉ်ရှိလွန်းသော ကလေးမြို့လေးနှင့် ချစ်ရ လွန်းတဲ့အမေကို ထိခိုက်ကွဲရှနေသော နှလုံးသားအစုံဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ရထားစီးကာ မျှော်လင့် ချက်တွေ ရှင်သန်စေမည့် အိပ်မက်မြို့တော် ရန်ကုန်ဆီသို့ သူ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူမှာ အသိအကျွမ်းရှိလို့လားဆိုတော့ မရှိပါ။ ဒီလောကထဲကို ဝင်ဖို့အတွက် သူဟာ တကယ့်ကို အစိမ်းသက်သက်။ ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုမှာ ငှားနေရင်း မြန်မာပြည်ရဲ့ ဟောလီးဝုဒ်လို့ တင်စားရမယ့် ၃၅ လမ်းထဲကို နေ့တိုင်းသွားသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သွားထိုင်ရင်း အသိ အကျွမ်းရှာရသည်။ စနည်းနာရသည်။

နေ့ညမရွေး ရင်ထဲက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ခံစားချက်ကို ဇာတ်ညွှန်းတွေရေးသည်။ သူက ဇွဲရှိ သည်။ သူ့စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ထားတဲ့လမ်းကြောင်းပေါ်ကနေ အောင်မြင်ခြင်းကြယ်ပွင့်တွေ ရှိတဲ့ မိုးကောင်းကင်ကြီးဆီသို့ ရောက်ဖို့ အခက်အခဲတွေ၊ စိန်ခေါ်မှုတွေ အများကြီးကို ကျော်ဖြတ်ရဦး မည်။

တစ်နေ့ ၃၅ ထဲက အလယ်ဆိုင်လေးကို သူ ရောက်သွားတော့ ဘော်ဒါဖြစ်သူ ရွှေရိုးက

‘ဟ...ဆုံမှတ်၊ မင်းဘယ်ပျောက်နေတာလဲကွ၊ မင်းကို ငါ ဒီမှာ လာစောင့်နေတာ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်တောင် ရှိနေပြီ’

‘အရေးကြီးလို့လား’

‘အခွင့်အရေး.... ဆိုတာ နှစ်ခါပြန်မလာဘူးကွ၊ ရတုန်း မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်တတ်ဖို့လိုတယ်။ မင်း Lucky Mountain ကို သိတယ်မဟုတ်လား’

‘သိတာပေါ့ဗျ... ဇာတ်ကားတွေ အများကြီးထုတ်တဲ့ ကုမ္ပဏီပဲဟာ’

‘သူတို့ကုမ္ပဏီအတွက် ပင်တိုင်ဒါရိုက်တာ အလိုရှိလို့... တဲ့။

အသစ်တွေကို မြေတောင် မြှောက်ပေးချင်တဲ့သဘောပေါ့ကွာ။ မင်းရေးထားတဲ့ ဇာတ်ညွှန်းတွေ ပါတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့.. ပါလာတယ်’

‘ထကွာ.. ခုပဲ သွားမယ်။ ကံကောင်းဖို့အတွက်

ကံကောင်းခြင်းတွေရှိတဲ့နေရာကို အရောက် သွားတတ်ရတယ်ကွ၊ ထိုင်နေလို့ မရဘူး’

ကံကောင်းခြင်းတွေရှိတဲ့နေရာက Lucky Mountain ဆိုရင် အဲဒီ နေရာလေးဆီ ပို့ဆောင် ပေးခဲ့သူက ကိုရွှေရိုးပေါ့။

ထပ်ပြီး ကံကောင်းချင်တော့ ထိုကုမ္ပဏီတွင် သူ့သူငယ်ချင်း

‘လေးနက်’ရှိနေခဲ့သည်။

သူတို့ရုံးခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်တော့ လေးနက်က ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်သည်။

‘ဟေ့ကောင် ဆုံမှတ်၊ မင်း ငါ့ဆီကို လာတာလား၊ ငါ့မှာကွာ မင်းကို ဆက်သွယ်တာ ဘယ်လိုမှ မရဘူး။ မင်းအိမ်ကလည်း မင်း

ရန်ကုန်ဆင်းသွားတယ်သာ ပြောတယ်။ မင်းဘယ်မှာနေမှန်းမသိဘူးတဲ့၊ တကယ့်ကောင်ကွာ’

‘နေပါဦး ဒီကုမ္ပဏီနဲ့ မင်းနဲ့က’

‘ဒါ ငါတို့ကုမ္ပဏီလေကွာ၊ ကျောင်းပြီးကတည်းက

အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတော့ မင်း ဘယ်သိမလဲလေ’

သူတို့နှစ်ယောက် ဖက်လဲတကင်းဖြင့် လေပေးဖြောင့်နေ၍ ကိုရွှေရိုးက

‘ကဲ.. ကိုလေးနက်၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း နာမည်ကြီးဒါရိုက်တာဖြစ်ဖို့
ခင်ဗျားတို့စင်တင်ပေးရ မယ်နော်၊ ခင်ဗျားလက်ထဲ ဝကွက်အပ်လိုက်ပြီ။ ကျန်တာ
ခင်ဗျားအပိုင်းပဲ’

‘စိတ်ချဗျာ.. သူ့ အရည်အချင်းကို ကျွန်တော် သိပြီးသား’

ကိုရွှေရိုးပြန်သွားတော့ လေးနက်က

‘အန်တီ နေကောင်းရဲ့လား ဆုံမှတ်’

ဆုံမှတ်မျက်နှာတွင် ကြေကွဲရိပ်သန်းသွားပြီး

‘ငါ့အမေ မျက်လုံးကွယ်သွားတာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီကွ၊

ဆီးချိုကြောင့်လေ’

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ.. ကလေးရောက်ရင် ငါဝင်ကြည့်ရဦးမယ်’

အိပ်မက်များစွာဖြင့် ခြေချလာခဲ့သော ရန်ကုန်မြေသည် သူ့အတွက်တော့
ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းပေးတဲ့ ကံကောင်းခြင်းမိုးရေစက်တွေကို
ကွက်ကျားမိုးအဖြစ် ရွာသွန်းပေးခဲ့လေသည်။

xxx

အခန်း(၃)

‘ပင်စည်ရှင်’

အသက် - ၁၉ နှစ်

ပညာအရည်အချင်း - ဒုတိယနှစ် ဓာတုဗေဒအထူးပြု၊

အဝေးသင်တက္ကသိုလ်

အတိုင်းအထွာ- ရင် ၄၂’၊ ခါး ၃၆’၊ တင် ၄၄’

ကိုယ်အလေးချိန် - ပေါင် ၁၇၀ ကျော်

(၈ ပေါင်တည်းကျော်တာပါ)

အရပ် - ၅’ ၄’

အလုပ်အကိုင် - စားပြီးအိပ်၊ အိပ်ပြီးစား၊

စားပြီးရင် ပြန်အိပ်၊ အိပ်ပြီးရင် ပြန်စား

ဝါသနာ - နိုင်ငံကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး

(ဖြစ်နိုင်ရင် ကမ္ဘာကျော်မင်းသမီး ဖြစ်ပြီး ရွှေကမ္ဘာလုံးဆုတောင်
လိုချင်တာ)

ဟုတ်ကဲ့ .. အဆိုတော်စိုင်းစိုင်း ထိုင်ငိုသွားရမယ့် ကိုယ်လုံးလေးပါ။

Queen of beauty မဟုတ်ဘဲ Fat of beauty ဖြစ်နေတာက ခက်တာ။

ယုန်နှင့်လိပ် အပြေးပြိုင်ပွဲမှာ ပင်စည်ရှင်ကို ထည့်ပြိုင်လိုက်လျှင်

ဖိုးရွှေလိပ် ငိုပြီးထွက်ပြေး မှာ မြင်ယောင်သေး။ ဘာလို့လဲသိလား။ သူက လိပ်ထက်
ပိုနှေးတာကိုး။ ဒါပေမယ့် ဇွဲရှိတဲ့နေရာမှာ သူကသာတော့ သူပဲ ဗိုလ်စွဲမှာပေါ့။ သူ့ဝန်
သူထမ်းထားရတာ များ လမ်းလျှောက်ရင် အိပ် အိပ်နှင့်။ ကြည့်တဲ့သူက သူ့အစား
မောနေရသည်။

သူကတော့ အေးဆေးပါးပဲ။ အချိန်တန် စားမည်၊ အိပ်မည်၊ အားအားရှိ
အိုက်တင်တွေ မျိုးစုံ အောင် ကျင့်မည်။ လူကသာ ဝတာ၊ သူ့ပါရမီကတော့ မသေးပါ။
Mood ဝင်ရင် ဝင်သလို အငို၊ အလွမ်း၊ ဟာသ၊ ဗီလိန်ဇာတ်ရုပ်စုံအောင်
လုပ်ပြတတ်သည်။

‘ပင်စည်၊ ဟဲ့.. ပင်စည်ရေ.. အမယ်လေးနော်၊ ဒီလောက်အော်ခေါ်နေတာ
မကြားဘူး။ ဘယ်နားသွား အိပ်ပျော်နေပြီလဲ မသိဘူး..ဒီဝက်မတော့’

‘ပင်စည် ဒီမှာ ကြီးမေ’

ပလတ်စတစ်စုတ်တွေထားသောအခန်းထဲတွင် ထမင်းစားပြီး
အဆီရစ်နေသော ပင်စည်။

‘ပင်စည်ရယ်၊ နင်က ဒီမှာလာပြီးနှပ်နေ၊ မိုးတွေဒီလောက်ရွာနေတာ
နင့်အဖေ မိုးရွာကြီး ထဲမှာ လျှောက်ပြေးနေလို့ သွားခေါ်ချေဦး’

‘ကြီးမေကလည်း ချောပြီးခေါ်ခဲ့လိုက် ပြီးရော’

‘ဟဲ့..သွားအခေါ်ကောင်းလို့ ငါ့မှာ သောက်ရှက်ကွဲပြီး ပြန်လာရတာ ၊
နင့်အဖေက ငါ့လည်း တွေ့ရော မိုးရွာရင် မိုးရေချိုးမယ်၊ မေမေလာပြီ နို့စို့မယ်တဲ့..
ငါ့ကို လက်ညှိုးကြီးထိုးထိုးပြီးဆိုတာ၊ ကလေးတွေက တဝါးဝါးတဟားဟားနဲ့
မျောက်ပွဲပြနေသလိုပဲ’

‘ကြီးမေကလည်း သူ့အထာကိုသိသားနဲ့၊ အိမ်မှာ
အမေပြန်ရောက်နေပြီလို့ ချောပြောရင် တစ်ချိုးတည်း ပြေးလာမှာ’

‘လာပြန်ပြီလား ဒီအမေ၊ နင့်ပါးစပ်က ဒီအမေဆိုတဲ့စကား
ထွက်ရဲထွက်ကြည့်စမ်း၊ ငါ့မောင် ရူးသွားတာ နင့်အမေကြောင့် သိရဲ့လား...၊ ဒင်းကို
ငါနာကြည်းတယ်။ မုန်းတယ်။ အိုအေ.. ရှင်းရှင်း ပြောမယ် သတ်ကိုပစ်ချင်တာ၊
အလကား သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်မ’

ပင်စည် ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ လောကကြီးက တရားရဲ့လား၊ အမေ့ကို
တွေ့ချင်မြင်ချင် လွန်းလို့ တ တ တည်းတနေတဲ့ပင်စည်ကိုကျတော့ အမေဆိုတာ
ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ ရုပ်လုံး ပေါ်ဖို့ဝေးစွ၊ ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံတောင်မှ
ချန်မထားခဲ့တဲ့အဖြစ်။ တချို့တွေကျတော့ အမေရှိ လျက်သားနှင့်
မခေါ်ချင်မပြောချင်ကြတာ အံ့များတောင် သြရပါရဲ့။

ပင်စည်မှာသာ အမေများရှိရင် တစ်နေ့ကို ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး
ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုလိုက်ချင် သည်။

အနားမှာ အမေ မရှိသလို မွေးချင်းမောင်နှမလည်း မရှိခဲ့ပါ။
အဖေလေးတစ်ယောက်ရှိပါ တယ်။ ... နေ့ရှိသရွေ့ သူ့ကိုပဲ
ပြန်ထိန်းနေရသည့်အဖြစ်။ အမေ ထွက်သွားပြီးကတည်းက အဖေ က
စိတ်သိပ်မမှန်တော့တာ ဒီနေ့အထိ။ သူ့မိန်းမကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်သလဲဆို
ရူးနေတဲ့ဘဝမှာ တောင် တစ်နေ့မှမမေ့ဘဲ တမ်းတနေတဲ့အဖေပါ။

ပင်စည်တို့သားအဖကို ကြီးမေက ကျွေးမွေးနေလို့ ထမင်းနပ်မှန်နေတာ။
အိုကြီးအိုမက ကျွေးမွေးတဲ့ထမင်းဆိုတော့လည်း မျိုလို့က သိပ်မကျချင်။ (မဝါးဘဲ
လိပ် လိပ်ပြီး မျိုနေတော့ သုံး ဇလုံလောက်တော့ အသာကလေးပင်။) ဒီလိုနှင့်ပဲ အဲလို
မယ်တော်ကိုယ်လုံးလေးဖြစ်နေတာ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်လျှောက်ရတာ ခြေကိုတိုရော။ ပေါင်နှစ်လုံးက
ပွန်းပြီး လမ်းတောင် အနိုင်နိုင်လျှောက်နေရတာ ။ အကြောင်းမသိလျှင်တော့
ပင်စည်လမ်းလျှောက်ပုံက ဟားချင်စရာ ကြီးပါ။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲဟားဟား
အဟားခံရတဲ့ ဘဝမှာ ပင်စည်တို့က နေသားကျနေပါပြီ။ နာရမှန်းမသိသလို
အပြီးလည်းမပျက်ခဲ့ပါ။